

Internasjonal fellesuttalelse: Lær av formann Gonzalo!

Proletarer i alle land, foren dere!

Lær av formann Gonzalo!

Formann Gonzalos tale skinner gjenstridig for hele verden som et allmektig kampvåpen. Vi, de marxist-leninist-maoistiske partiene og organisasjonene i hele verden, hilser i anledningen av et nytt jubileum for denne historiske begivenheten, i de stormfulle tidene vi lever i, med revolusjonær optimisme til vår klasse, det internasjonale proletariatet og verdens folk.

Vi anser det som en nødvendighet, i samsvar med det som blir sagt ovenfor, i disse tider med stor uorden, å stadfeste oss sjøl i den fulle gyldighetene til formann Gonzalos tale og i gyldigheten til marxismen-leninismen-maoismen, hovedsakelig maoisme, med formann Gonzalos universelt gyldige bidrag, dermed bidrar man til forsvaret av formann Gonzalos liv og helse, uatskillelig knytta til kampanjen for maoismen, som del av og i tjeneste for den proletariske verdensrevolusjonen.

Vi vil og må vektlegge det store framsynet som formann Gonzalo manifesterte i sin tale, siden han rettferdig og korrekt forutså utviklingen av den nye store bølgen av proletarisk verdensrevolusjon. Han forutså at maoismen vil lede denne nye store bølgen og hvordan den vil bli legemliggjort mer og mer, av flere og flere kommunister som generer deres kommunistiske partier, i flere og flere land, hvordan den vil bli materiell vold når den sjøl er legemliggjort av verdens folk.

«Til slutt, hør på dette. Som vi ser i verden, marsjerer

maoismen ustoppelig fram for å lede den nye bølgen med proletarisk verdensrevolusjon. Hør godt etter og forstå! De som har ører, bruk dem. De som har forståelse, og det har vi alle, bruk den! Nok tull! Nok uklarheter! La oss forstå det! Hva utfolder seg i verden? Hva trenger vi? Vi trenger at maoismen blir legemliggjort. Den legemliggjøres gjennom å generere kommunistiske partier for å drive og lede den nye store bølgen av proletarisk verdensrevolusjon som er på vei.

Alt de fortalte oss, den tomme og tåpelige praten om den sagnomsuste "nye epoken med fred." Hvor er den nå? Hva med Jugoslavia? Hva med de andre stedene? Det er en løgn, alt ble politisert. I dag er det kun én realitet; de samme pådriverne til første og andre verdenskrig forbereder nå en tredje ny verdenskrig. Vi bør vite dette, og at vi som barn av en undertrykt nasjon er en del av opprøret. Vi kan ikke tolerere dette! Nok imperialistisk utnyttning! Vi må gjøre ende på dem! Vi er av den tredje verden, og den tredje verden er grunnlaget for den proletariske verdensrevolusjonen, på én betingelse; At de kommunistiske partiene fører og leder. Dette er hva vi må gjøre!» – [Formann Gonzalos tale den 24. september 1992.](#)

Er det ikke akkurat som dette? Det er det! Uavhengig av begrensningene det kan være, uavhengig av ulikhetene i utviklinga av den revolusjonære situasjonen i våre respektive land, ser vi hvordan maoismen i Latin-Amerika har gått fra en gnist til en steppebrann. Vi ser i USA hvordan en ung garde i hjertet av den eneste hegemoniske imperialistiske supermakta, bærer kampplikten på skuldrene sine og marsjer fram forent med massene. I det gamle Europa ser vi hvordan partier og organisasjoner utvikler seg i retninga av å gjøre et sprang i rekonstitueringa av kommunistpartiene og utvikle de nødvendige dype røttene i massene, vi ser verken sist eller minst, men først og fremst folkekrigene i Peru, India, Tyrkia og Filippinene – marxismen-leninismen-maoismens strålende fakler for det internasjonale proletariatet og verdens folk. Maoismen er kommandoen av den proletariske verdensrevolusjonens nye

store bølge, og den blir det mer og mer. Vi ser hvordan utbytting og undertrykking skaper motstand. Det er en lov. Vi ser mer og mer hvordan nødvendigheten av å feie vekk imperialismen og reaksjon fra jordas overflate møtes.

Vi ser alt dette, hvis vi bare ikke lukker øya våre. Vi hører kampropet "Det er rett å gjøre opprør!" fra koret av milliarder av verdens folk, som ikke vil leve som de har gjort før, hvis vi bare ikke vender det døve øret til.

Vi hører kampropet i kampene for nasjonal frigjøring som blir ført i Vest-Asia (den utvida Midt-Østen) og Afrika. Vi ser det i massenes eksplosivitet i Latin-Amerika. Vi hører det i opprøret mot kinesisk sosialimperialisme og russisk imperialisme. Vi hører det i kampene og demonstrasjonene som finner sted i hjertet av Yankee-imperialismen. Vi hører det i kampene til ungdommen i forskjellige europeiske land, som blusser opp igjen og igjen. Vi hører det i arbeiderbevegelsene, streikene og de store masseprotestene i forskjellige europeiske land som blusser opp igjen og igjen.

I India har massenes lidelse og represjonen mot dem nådd et uutholdelig nivå. Mot denne situasjonen har Indias Kommunistiske Parti (maoistene) resolutt utvikla den nydemokratiske revolusjonen gjennom den uovervinnelige folkekrigen for å knuse den gamle reaksjonære staten, imperialismen, byråkratisk-kapitalismen og halv-føydalismen. I Latin-Amerika generer krisa en ny bølge med masseprotester som gjør at de sanne marxist-leninist-maoistiske revolusjonære gjør framskritt i konstitueringa/rekonstitueringa av de militarisererte kommunistpartiene, og forbereder nye kraftfulle sprang.

Vi går inn i en ny periode med revolusjoner! En ny periode innen den proletariske verdensrevolusjonens strategiske offensiv, som blei åpna av folkekrigen i Peru. Vi forstår denne karakteristikken av den nye situasjonen som klassekampen inntar internasjonalt, som veldig gunstig for

verdensrevolusjonen, generert fordi den er konkretisert i korrespondansen av utviklingen i den objektive situasjonen med framstega i oppgava om å rekonstituere kommunistpartiet, som nødvendigvis tar form i initieringa av nye folkekriger og den seierrike utviklinga av den nye store bølga av proletarisk verdensrevolusjon.

Opgava foran oss er å forene de to store styrkene: Bevegelsen til det internasjonale proletariatet som skjer i hele verden og de nasjonale frigjøringsbevegelsene generert i de undertrykte nasjonene, for å slippe løs en kraftfull storm som vil kulminere i verdensfolkekrigen og begrave imperialismen. Ved å gjøre så, trosser man alltid faren for å konvergere med en eller annen imperialistisk makt. Dermed er det nødvendig å bekjempe imperialismen, verdensreaksjonen og revisjonismen på urokkelig og uforsonlig måte.

Det er ubenektelig at dette systemet går mot sin undergang. Forråtnelsen av imperialismen fortsetter hver dag. Imperialismen i hele verden er i sin allmenne krise. Dens råttighet er enda mer skjerpa i de undertrykte nasjonene der halv-kolonialismen, byråkratisk-kapitalisme og halv-føydalismen er under økende press og er mindre og mindre i stand til å være den nødvendige støtten til det imperialistiske verdenssystemet.

Imperialistene søker en vei ut av deres situasjon, de slår ut i desperat elendighet, dvs. mere ledtog og strid. De bruker koronapandemien til å konfrontere den kommende gigantiske økonomiske krise og massenes eksplosivitet med økonomiske tiltak og verdensomspennende unntakstilstand, uten presedens, som skaper en faktisk krigstilstand. Mens de reaksjonære i forskjellige land genererer sterkere sentralisering av absolutt maktutøvelse gjennom "Nødhjelp til bedrifter" og "helseprotokoller", rammer pandemien særlig hardt helsa og livet til millioner av de dypeste og breiseste massene på grunn av selve systemet, privatiseringspolitikken de siste tiåra og deres egne "helseprotokoller". Den folkemorderske

karakteren til imperialismen blir dermed klarere: Dens utenkelige ondskap og vilje til å gjøre hva som helst. Samtidig står imperialismen imidlertid foran ei gigantisk krise, større en den store depresjonen i 2008. Enda mer reaksjonisering og militarisering av den reaksjonære staten. Mer vold, mer terror, mer fratakelse av friheter, rettigheter, ytelser og annet som massene har erobret ved hard kamp. Mer sentralisering av den reaksjonære statsmakta for å bruke den mot revolusjonen. Det er de økonomiske og politiske forholda som utvikles som en del av imperialismens forråtnelsesprosess. Stormsentra til verdensrevolusjonen er de undertrykte nasjonene, vi må alltid huske dette, og de oppfyller denne rollen mer og mer bevisst. Vekta av massene vil bestemme revolusjonen og denne vekta ligger i de undertrykte nasjonene, som svarer til revolusjonen som hovedtendensen og til hovedmotsigelsen.

Yankee-imperialismen, som den eneste hegemoniske supermakta, er spesielt ramma av den allmenne krisa og av den pågående overproduksjonskrisa. Motsigelsene der, som overalt, skjerpes mer og motsigelsen mellom massene og den imperialistiske staten kommer til uttrykk i motsigelsen mellom massene og regjeringa. Derfor, er det kommende valget avgjørende for yankee-imperialismen. De trenger en ny regjering som har (tilsynelatende) "legitimitet" med en høyere valgdeltakelse i en større grad enn før. I denne sammenhengen, er det viktig å understreke at Donald Trump er en motbydelig reaksjonær, men han er ingen idiot. La oss ikke glemme at det er en kontinuitet innenfor Trump administrasjonen, særlig finansminister Mnuchin. Dette er det politiske beviset for at Trump ikke er sinnssyk, men en representant av en fraksjon i yankee finanskapitalen. Han leker nå med ilden for å vinne valget. Dette er hans måte å mobilisere folket for valget. Hans motpart Biden gjør ingenting annerledes, direkte støttet av revisjonister og opportunister av alle farger, som Bob Avakian og andre, men han prøver å selge andre eventyr til massene. For proletariatet og folket i USA, særlig svarte

folk, kvinner og migranter, så er det nok ei gang et spørsmål om å velge hvem som skal trække på dem de neste åra.

I Hviterusland ser vi et fascistisk regime, som massene gjør opprør mot – massenes rettferdige opprør er, uten ekte lederskap, brukt til å pålegge reaksjonære mål – økonomisk, politisk og militært, hovedsakelig dominert av Russland, en halv-koloni av russisk imperialisme og nødvendig for den. Så det er klart at det imperialistiske Russland er alene i Øst-Europa: Etter Georgia, Moldova, Ukraina og nå Hviterusland, undergraves legitimiteten av dens hegomiske rolle i dens regionale område. Oppløsningsprosessen av den tidligere Sovjetunionen gjennom revisjonismens sammenbrudd er langt fra over. I tillegg til dette er det vanskeligheter i deres indre anliggender: Deres egne protestbevegelser i Sibir og andre områder, de kommende regionsvalga og den endeløse kostnaden av deres intervensjon i Krim og situasjonen i Donbass. NATO-alliansen, leda av yankee-imperialismen, går inn for en langtidsstrategi om å omringe Russland. All manipulasjon av russisk imperialisme i konfliktsonene langs de indre linjene til den russiske imperialismen må bli sett på som en mottiltak til denne strategien. Dette er viktig. Russisk imperialisme kan ikke gi slipp på Hviterusland uten å lide et strategisk nederlag, som vil true dens eksistens. Følgelig er en løsning på dette spørsmålet umulig uten krig. Yankeene og Forbundsrepublikken Tyskland (BRD), samt resten av NATO-medlemmene har ingen interesse av en krig med russisk imperialisme akkurat nå. Vi forstår at: Enhver demagogi om forsvaret av “demokrati og menneskerettigheter” kan ikke føre til noe mer enn en relativ framgang i den taktiske posisjonen til yankee-, tysk- og fransk-imperialisme. Derfor er overføringa av yankee-tropper til Polen også er en manøver innenfor en langtidsplan og ikke en taktisk manøver for å provosere fram en umiddelbar krig.

I det utvida Midt-Østen, etter yankee-imperialismens nederlag i Syria, hvor de fortsatt har kontroll over et

militærstrategisk oljeproduksjonsområde med støtte fra deres lokale lakeier, for å unngå direkte konfrontasjon med den russiske imperialismens tropper, faller de tilbake til deres gamle imperialistiske politikk. De følger politikken om "å la de innfødte slå de innfødte", samtidig som de gjør framgang i å omringe Iran, prøve å utvikle krig mot Iran som en religionskrig mellom de lokale ("sunni-muslimere") lakeiene mot "shia-muslimene" i Iran, dens allierte i regionen som Syra osv..

Innenfor EU, fortsetter BRD utviklinga som en ledende imperialistisk makt. Den er økonomisk dominant og får dermed en viss innflytelse i utviklinga av klassekampen i Vest-Europa. Dette er stemmer spesielt i håndteringa av den pågående overproduksjonskrise, hvor den tyske imperialismen forbereder seg på å videreutvikle sin ledende rolle på bekostningen av dens konkurrenter og de undertrykte nasjonene som er inkorporert innenfor EU.

I Sør-Kinahavet, utfører USA-imperialismen deres plan om å dempe kravene til de kinesiske sosialimperialistene om å gjøre Kina til en regional hegemonisk makt. De prøver bevisst å undergrave Kinas evne til å gjengjelde med atomvåpen. Sammen med deres allierte i regionen, har de stasjonert et økende antall atombevåpnede marine-, ubåt- og luftvåpenstyrker på militærbaser nær Kina. Siden svikten i INF-traktatene i 2019, har USA forsøkt å utplassere konvensjonelle landbaserte kort og langdistanse missiler i Asia- og Stillehavsregionen for å motvirke Kinas såkalte anti-adgangs og områdebenektelse (A2AD). En slik utvikling, om utført vil reise bekymringer i Kina om overlevelsen av dets atomstyrker, dermed ville yankeemissiler utplassert nær Kina forbedre USAs evne til å utføre et konvensjonelt slag mot kinesiske atomstyrker, inkludert mobile styrker. Det er med disse forholdene til grunn at Trump krever en ny avtale med russisk imperialisme, kinesisk sosialimperialisme og andre atommakter for en ny avtale for "begrensning av atomvåpen og ballistiske prosjektiler". Han er

ute etter å pålegge det de ellers ville ha vunnet i andre scenarier på forhandlingsbordet.

En ting trenger å bli sagt klart, de internasjonale forholda er strålende! Hva som må gjøres er å sette politikken i kommando, dvs. å anvende ideologien til det internasjonale proletariatet, marxismen-leninismen-maoismen, hovedsakelig maoismen, med formann Gonzalos universelt gyldige bidrag på klassekampen. Realiteten krever kreative anvendelser for å gi svar til nye spørsmål. Dette betyr også at kamerater må tenke mer for å være i stand til å svare på disse spørsmåla. Det krever fleksibilitet i mange henseender og samtidig fasthet i prinsippene.

Det er stor uorden i verden. Det er fantastisk! Fordi bare fra stor uorden kan en ny storslått orden dukke opp, og det vil den.

Leve 28-årsdagen for formann Gonzalos tale!

Foren dere under maoismen!

Lær av formann Gonzalo!

24. september 2020

Perus Kommunistiske Parti

Revolusjonær Kjerne for Rekonstituering av Mexicos Kommunistiske Parti

Komiteene for Grunnleggelse av (maoistiske) Østerrikes Kommunistiske Parti

Brasils Kommunistiske Parti (Rød Fraksjon)

Chiles Kommunistiske Partis Røde Fraksjon

Ecuadors Kommunistiske Parti – Røde Sol

Maoistisk Komité i Finland

Tjen Folket – Kommunistisk Forbund, Norge

Colombias Kommunistiske Parti (Rød Fraksjon)

Komiteen for Rekonstituering av USAs Kommunistiske Parti

Komiteen Røde Fane, Tyskland